

Udvalgets Indstilling om Godkendelse af V. S. Petersen, Chr. J. Hansen, Alfred Kristensen og Martin Larsen som Medlemmer af Landstinget

vedtoges enstemmigt med 54 Stemmer.

Den første Sag paa Dagsordenen var:

Afgørelse af Formandens Forslag med Hensyn til Behandlingen af Indstilling fra Statsrevisorerne angaaende Statsregnskabet for Finansaaret fra 1. April 1938 til 31. Marts 1939.

Formanden: Som tidligere nævnt gaar mit Forslag ud paa, at Sagen overgives til et Udvalg paa 9 Medlemmer, og at den, naar dette har afgivet Betænkning, underkastes to Behandlinger efter Reglerne for Lovforslags anden og tredje Behandling.

Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg dette Forslag som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Man gik derefter til:

Afgørelse af Formandens Forslag med Hensyn til Behandlingen af Regnskabet for „Kongeriget Danmarks Hypotekbank“ for Regnskabsaaret 1. April 1939—31. Marts 1940.

Formanden: Mit Forslag gaar ud paa, at Sagen henvises til et Udvalg paa 9 Medlemmer og senere, naar dette har afgivet Betænkning, underkastes to Behandlinger her i Tinget efter Reglerne for Lovforslags anden og tredje Behandling.

Hvis ingen gør Indsigelse, betragter jeg ogsaa dette Forslag som vedtaget. (Ophold). Det er vedtaget.

Derefter foretoges:

Første Behandling af Forslag til Lov om Udbetaling af Indlaan i Banker og Sparekasser.

(Lovforslaget findes i Tillæg A. Sp. 2285; Fremsættelsen findes i Tidenden Sp. 7).

Lovforslaget sattes til Forhandling.

Jørgen Møller: Jeg kan paa mit Partis Vegne tiltræde det foreliggende Lovforslag, som gaar ud paa, at de nugældende Bestemmelser vedrørende Udbetaling af Indlaan

i Banker og Sparekasser forlænges indtil Udgangen af Marts Maaned 1941.

Der er for mig ingen Tvivl om, at Loven af 1. September 1939 var velkommen baade for Banker og Sparekasser, fordi disse Institutioner ved Hjælp af denne Lov kunde sikre deres Likviditet, da Tilstrømningen satte ind for at faa Indskuddene udbetalt. Foruden de første Dage i September 1939 har man i Bank- og Sparekassekredse ogsaa paa to senere Tidspunkter kunnet mærke en stærk Tilstrømning for at faa Indskud udbetalt. Det ene Tidspunkt var i Dagene efter den 9. April 1940, og det andet Tidspunkt var engang i forrige Maaned, da der var sat et Rygte i Omløb, som gik ud paa, at der var truffet en Overenskomst mellem Danmark og Tyskland om Indførelse af en Møntunion, hvorved den tyske Mark skulde blive Betalingsmiddel her i Landet. Der har ikke været forhandlet om noget saadant, men man ser altsaa, at et Rygte er nok til at opskræmme Sindene og til, at man paa ny strømmer til for at hæve Penge, som indestaar paa Konti, hvis Beløb man kan faa udbetalt uden Opsigelse. Jeg minder ogsaa om den afgaaede Handelsministers Ord her i forrige Uge, da Forslaget blev forelagt, idet han bl. a. udtalte, at man kunde jo ikke se, hvad der vilde ske i den Tid, der kommer. Og det er sikkert, det kan vi alle sammen være enige om, at Tingene kan forandre sig fra Dag til Dag. Alle de Kriselove, vi i Øjeblikket har, maa vi derfor beholde indtil videre.

Ud fra disse Synspunkter anser jeg og mit Parti det for rigtigt, at det foreliggende Lovforslag ophøjes til Lov.

Rahbek: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne tilsige vor Medvirken til Lovens Forlængelse. Jeg er dog ikke saa overbevist som det ærede Medlem, der talte for Socialdemokratiet (Jørgen Møller), om, at den kun har været til Fordel for Pengeinstitutterne. Jeg mener at have en begrundet Mening om, at ogsaa det modsatte har været Tilfældet, idet Loven har forvoldt en vis Nervøsitet blandt Sparerne, hvad der vist i adskillige Tilfælde har gjort, at disse har udtaget det tilladte Beløb, selv om de strengt taget ikke havde Brug for det. Jeg er heller ikke helt overbevist om, at det ikke har hindret adskillige i at sætte Midler ind i Pengeinstitutterne. Jeg er endvidere ikke utilbøjelig til at tro, at Skyggesiderne ved denne Lovgivning har været til Stede i højere Grad over for Sparekasserne end over for Bankerne, og jeg kunde godt tænke mig, at det er en af de medvirkende